

„The New York Times“ bestseleris nr. 1

EMILY HENRY

„Viena mano mėgstamiausių rašytojų.“

Colleen Hoover

MEILĖ TARP EILUČIŲ

baltos lankos

Emily Henry

Meilė tarp eilučių

romanas

Iš anglų kalbos vertė Julija Vaitiekūnaitė

baltos lankos

Ižanga

Kai knygos yra tavo gyvenimas arba, mano atveju, – darbas, išmoksti nuspėti pabaigą. Tropai, archetipai, įprasti scenarijų vingiai smegenyse susidėlioja į katalogą, išskirstytą kategorijomis ir žanrais.

Žudikas – sutuoktinis.

Moksliukė pakeičia įvaizdį – be akinių ji tikra gražuolė.

Mergina atitenka vaikinui arba kitai merginai.

Kažkas paaiškina sudėtingą mokslinę sąvoką, o kažkas kitas paprašo:

– Mmm, gal galėtumėte angliškai?

Su kiekviena knyga detalės keičiasi, bet dviračio neišrasi.

Pavyzdžiui, meilės istorija mažame miestelyje.

Tokia, kur ciniškas turčius iš Niujorko ar Los Andželo išstremiamas į kokį JAV miesteliuką sugriauti šeiminių kalėdinių eglučių verslo, kad atsirastų vietos bedvasei korporacijai.

Bet šis žmogus iš miesto nukrypsta nuo plano. Nes, žinoma, kalėdinės eglutės, kepyklėlė ar kas kita, ką veikėjas buvo atsiųstas sunaikinti, priklauso kažkam itin žaviam ir vienišam.

Mieste pagrindinis veikėjas jau turi porą. Kokią žiežulą, raginančią imtis darbo ir sužlugdyti keletą gyvenimų dėl paaukštinimo. Ji jam skambina ir, mindama savo dviratį

treniruoklį, nuolatos pertraukinėdama, šaltai svaidosi patarimais.

Akivaizdu, kad ji blogiukė – gali tai nuspręsti iš nenatūraliai šviesių, atgal suglostytų plaukų, kaip Sharon Stone „Esmiame instinkte“. Be to, ji nekenčia kalėdinių puošmenų.

O pagrindinis veikėjas praleidžia vis daugiau laiko su žaviąja kepėja ar siuvėja, ar kalėdinių egļučių... pardavėja, ir viskas keičiasi. Žmogus atranda gyvenimo prasmę!

Jis grįžta namo – geros moters meilė jį *pakeitė*. Pakviečia savo ledo karalienę pasivaikščioti. Ši išsižioja ir drėbteli ką nors tokio:

– Su šiais „Manolos“?

– Bus smagu, – taria jis.

Bevaikštinėjant galbūt paprašys pažvelgti į žvaigždes.

Jai trūksta kantrybės.

– Juk žinai, kad negaliu žiūrėti aukštyn, ką tik suleista botos!

Tuomet jis ir supranta, kad negali gyventi, kaip anksčiau. Ir nenori! Tad užbaigia savo šaltus, netenkinančius santykius ir pasiperša naujajai draugei. (Kam tie pasimatymai?)

Neištvėrusi pratrūkstu:

– Net nepažįsti jos! Koks jos antrasis vardas, mulki?

Iš kito kambario galo sesuo Libė tildo tave ir apmėto spragėsiais net nepakėlus akių nuo savo pačios suskaitytos bibliotekos knygos.

Todėl ir vėluoju į pietus.

Nes tai – mano gyvenimas, mano kasdienybę valdantis tropas, tobulai mane atspindintis archetipas.

Tai aš tas žmogus iš miesto. Ne tas, kuris sutinka žavų ūkininką. Tas *kitas*.

Įsitempusi literatūros agentė su manikiūru, skaitanti rankraščius ant dviračio treniruoklio, kol kompiuterio ekrane nepastebimai sklando ramus paplūdimio peizažas.

Ta, kurią meta.

Šią istoriją ir skaičiau, ir patyriau ganėtinai kartų, kad žinočiau, kas vyksta dabar, kol laviruoju vėlyvos popietės pėsčiųjų eismu centre su prie ausies prispaustu telefonu.

Jis to dar nepasakė, bet plaukeliai ant sprando jau šiaušiasi, o pilve veriasi praraja jo žodžiams, kai vis labiau speičia mane į kampą.

Grantas Teksase turėjo būti tik dvi savaites, kad užbaigtų savo įmonės sandorį su viešbutuku prie San Antonijaus, kurį bandė nusipirkti. Po komandiruotės mane yra metę jau du kartus, tad į šias naujienas sureagavau taip, lyg būtų įstojęs į laivyną ir ketintų išvykti jau kitą rytą.

Libė tikino, kad perdedu, bet nenustebau, kai Grantas triskart iš eilės praleido mūsų vakarinį skambutį, o kitus du skubotai užbaigė. Viskas aišku.

O prieš tris dienas, keletą valandų prieš skrydį, tai ėmė ir nutiko.

Netikėtumas užlaikė jį San Antonijuje ilgesniam laikui – apendicitas.

Galėjau tučtuojau nusipirkti skrydžio bilietą ir aplankyti jį ligoninėje, bet negalėjau pasitraukti nebaigusi stambaus sandorio, tad turėjau likti prie telefono ir stabilaus belaidžio ryšio. Klientė manimi pasitiki – ši galimybė gali pakeisti jos gyvenimą. Be to, pasak Granto, apendektomija paprasta operacija. Pats sakė: „Nieko baisaus.“

Tad pasilikau ir giliai viduje žinojau, kad atiduodu Grantą į miestelio meilės romanų dievų rankas.

Dabar, po trijų dienų, kai skubu pietauti savo laimę nešančiais aukštakulniais ir kumštyje sugniaužtu telefonu, Grantas įkalė paskutinę vinį į mūsų santykių karstą.

– Pakartok, – norėjau paprašyti, bet nuskambėjo kaip įsakymas.

Jis atsiduso.

– Negrįšiu, Nora. Per pastarąją savaitę viskas pasikeitė. – Tyliai nusijuokia. – Aš pasikeičiau.

Sudundėjo mano šalta miestietės širdis.

– Ji kepėja? – klausiu.

Akimirką jis tyli.

– Ką?

– Ar ji kepėja? – klausiu, lyg tai būtų logiškas klausimas po išsiskyrimo. – Moteris, dėl kurios mane palieki.

Kiek patylėjęs prisipažįsta:

– Viešbučio savininkų dukra. Nusprendė jo nebeparduoti. Pasiliksiu ir padėsiu jiems.

Nesusilaikiusi nusijuokiu – visada taip reaguojau į blogas naujienas. Tikriausiai taip ir pelniau blogio karalienės vaidmenį savo pačios gyvenime, o kaip kitaip? Apsiverkti šiame sausakimšame take? Kas iš to?

Stabteliu prie restorano ir švelniai pasitrinu akis.

– Žodžiu, – pradedu, – meti nuostabų darbą, nuostabų butą ir mane ir ketini visam laikui persikelti į Teksasą, kad būtum su kažkuo, kieno pareigas gali apibūdinti tik kaip „viešbučio savininkų dukra“?

– Yra svarbesnių dalykų nei pinigai ir karjera, Nora, – atšauna jis.

Vėl nusijuokiu.

– Nesuprantu, ar tu rimtai.

Grantas – milijardieriaus viešbučių magnato sūnus. „Gimęs su marškinėliais“ visko net neaprėpia. Tikriausiai turėjo ir auksinio tualetinio popieriaus.

Koledžą lankė tik iš reikalo, tas pats su praktika. Po velnių, *kelnės* jam reikalingos tik iš reikalo! Darbą parūpino grynas nepotizmas.

Būtent todėl jo paskutiniai žodžiai auksiniai, tiesioginė ir perkeltinė prasme.

Tikriausiai pasakau tai garsiai, nes jis paklausia:

– Kaip suprasti?

Dirstelėjau į restorano langą, tada į laikrodį. Vėluoju. Aš *niekada* nevėluoju. Ne tokio pirmo įspūdžio siekiau.

– Grantai, tu – trisdešimt ketverių metų paveldėtojas. Daugumai mūsų darbas tiesiogiai susijęs su išgyvenimu.

– Matai? – papriekaištauja. – Būtent toks požiūris man ir atsibodo. Kartais tu tokia šalta, Nora. Su Skaiste norime...

Netyčia – tikrai nenorėjau įkąsti – iškrizenau jos vardą. Tokiose absurdiškose situacijose tarsi palieku savo kūną. Iš aukštai stebiu, kaip viskas klostosi, ir galvoju: „Rimtai? Taip nusprendė likimas? Ne per stipriai?“

Šiuo atveju jis atidavė mano vaikiną moteriai, pavadintai neplyšusios mergystės plėvės garbei. Juokinga.

Pasigirdo atodūsis.

– Jie geri žmonės, Nora. Jie – žemės druska. Ir aš noriu toks būti. Nevaidink nusiminusios...

– Kas vaidina?

– Tau niekad manęs nereikėjo...

– Aišku, ne!

Sunkiai kūriau gyvenimą, kad niekas negalėtų jo sugriauti it lėlių namelio.

– Nesi net miegojusi pas mane...

– Mano čiužinys daug geresnis!

Prieš įsigydama devynis su puse mėnesio juo domėjausi. Panašiai ir su vyrais, bet viskas baigiasi taip pat.

– Tad neapsimesk, kad dužo širdis, – taria Grantas. – Nesu tikras, ar tai *išvis* įmanoma.

Vėlgi, negaliu nenusijuokti.

Nes jis klysta. Kai *išties* žinai, kaip dūžta širdis, toks skambutis – niekis. Virptelėjimas, gal šnabždesys. Tikrai ne dūžis.

Grantas įsijaučia:

– Net nesu matęs tavęs verkiančios.

„Nėra už ką“, – norėjau pasakyti. Kiek kartų juokdamasi per ašaras mama pasakojo, kad, pasak jos naujausio kavalieriaus, ji per daug emocionalė?

Tokios jau mes, moterys, – nėra tinkamo būdo būti moterimi. Jei rodai emocijas, esi isterikė. Jei nerodai, kad vaikinui nereikėtų su jomis terliotis, esi beširdė kalė.

– Turiu eiti, Grantai.

– Tai žinoma.

Regis, iš anksto suplanuotų reikalų tvarkymas dar kartą įrodo, kad esu šaltas, piktas robotas, miegantis šimtinių ir deimantų lovoje (gerai būtų).

Neatsisveikinusį nuspaudžiu telefono mygtuką ir pasisilepiu po restorano stoginę. Giliai įkvėpusi laukiau ašarų – nepasirodo. Niekada nepasirodo. Ir gerai.

Turiu darbo ir, priešingai nei Grantas, padarysiu jį dėl savęs ir visų kitų Nojeno literatūros agentūroje.

Susiglostau plaukus, ištiesinu pečius ir žengiu vidun, kur oro kondicionierius pašiurpina odą.

Po dvejų metų

Miestas verda. Asfaltas čirška. Šiukšlės pakelėje smirda. Šeimos nešasi vaisinius ledus, tirpstančius ir varvančius pirštais sulig kiekvienu žingsniu. Saulė atsispindi nuo pastatų kaip lazerinė apsaugos sistema iš seno veiksmo filmo, o aš jaučiuosi kaip ant saulėkaitos palikta glazūruota spurga.

O štai net penktą mėnesį nėščia Libė, nors ir karšta, atrodo kaip žvaigždė iš šampūno reklamos.

– Tris kartus, – neatsistebi ji. – Kaip žmogus tris kartus per gyvenimą gali būti šitaip paliekamas?

– Man sekasi, – atsakau.

Iš tikrųjų keturis, bet niekad nesugebėjau papasakoti jai visos istorijos apie Džeikobą. Viskas vyko seniai, bet negaliu to pripažinti net *pati sau*.

Libė atsidūsta ir čiumpa man už parankės. Mano oda lipni nuo vidurvasario karščio ir drėgmės, o mano mažosios sėsutės stebuklingai sausa ir švelni.

Gal ir paveldėjau mamos penkių pėdų ir vienuolikos colių ūgį, bet visi kiti jos bruožai atiteko sesei: rusvi plaukai, jūros mėlio akys ir strazdanota nosis. Savo žemą ūgį ir kūno linkius tikriausiai paveldėjo iš tėčio – tiksliai nežinom, nes jis paliko mus, kai man buvo treji, o iki Libės gimimo buvo likę dar keli mėnesiai. Mano natūralūs plaukai nuobodžios it

pelenai spalvos, o akys primena ne spindinčią jūrą, o stingdantį ledą.

Ji Marianė mano Elinorai, Meg Ryan mano Parkeriui Posey'ui.

Ji taip pat mano mėgstamiausias žmogus šioje planetoje.

– Nora... – Libė prisiglaudžia žengiant per perėją, o aš mėgaujuosi artumu.

Nesvarbu, koks nevaldomas tampa gyvenimas ir darbas, mes visad judam tuo pačiu ritmu. Čiumpu telefoną paskambinti jai, o sesuo jau skambina, arba žinute sulaukiu kvietimo papietauti, ir suvokiame, kad abi jau esame tame pačiame rajone. Tačiau pastaruosius keletą mėnesių mudvi prasilenkiame it du laivai naktį. Ne, labiau kaip povandeninis laivas ir valtelė, plaukiantys atskiruose ežeruose.

Praleidžiu jos skambučius, nes dalyvauju susitikimuose, o kai perskambinu, ji jau miega. Pagaliau pakviečia pavakarniauti, bet tą vakarą turiu susitikti su klientu. Dar blogiau yra tas *keistas* nutolimo jausmas, kai esame kartu, – tarsi jos būtų tik pusė. Mes lyg du metronomai, mušantys skirtingus ritmus, ir net būnant šalia tie ritmai niekada nebesutampa.

Iš pradžių galvojau, kad tai stresas dėl naujo kūdikio, bet laikui bėgant sesuo *dar* labiau nutolo. Negaliu paaiškinti, kaip išsiderinom, – net mano svajonių čiužinys ir levandų aliejaus difuzoriaus debesis nepadedą užmigti, mat vis galvoju apie keletą pastarųjų pokalbių, tarsi ieškočiau įtrūkimų.

Šviesoforo signalas leidžia pėstiesiems eiti, bet daugybė vairuotojų nepaiso ką tik jiems įsižiebusios raudonos šviesos. Kai vyriškis dailiu kostiumu žengia gatvėn, Libė mane nusi-tempia paskui.

Visuotinai pripažinta tiesa, kad šitaip atrodančių žmonių taksi vairuotojai nenuskina. Jo apranga tiesiog rėkia: „Turiu advokatą.“ Arba: „Esu advokatas.“

– Maniau, su Endriumi sekėsi puikiai. – Libė grįžta prie ankstesnės temos, nesvarbu, kad mano buvusiojo vardas Aro-nas, ne Endrius. – Nesuprantu, kodėl išsiskyrėt. Dėl darbo?

Paminėjusi *darbą* ji dirsteli į mane, ir tai sužadina dar vieną prisiminimą: kai grįžau namo per Bėjos ketvirtąją gim-tadienį, Libė žvilgtelėjo į mane lyg į sužeistą šunelį iš filmuko ir paklausė: „Darbas?“

Atsiprašiau, ji nepyko, bet vis pagalvodavau: galbūt *ta-da* pradėjau ją prarasti, būtent tą sekundę mūsų bendras kelias ėmė skirtis ir braškėti per siūles.

– Todėl, – sugrįžtu prie pokalbio, – kad praeitame gyve-nime išdaviau labai galingą raganą, kuri praeikė mano ro-mantinį gyvenimą. Jis išsikraustė į Princo Edvardo salą.

Stabtelėjusios prie kitos perėjos laukiam, kol aprims eis-mas. Šeštadienis vidury liepos, tad lauke absoliučiai visi, ap-sinuoginę kiek tik įmanoma, valgo varvančius ledų ragelius iš „Big Gay“ arba natūralius vaisinius ledus, kuriuose gausybė visko, ko apskritai neturėtų būti desertuose.

– Žinai, kas yra Princo Edvardo saloje? – klausiu.

– Anė iš Žaliastogių? – spėja Libė.

– Anė iš Žaliastogių jau būtų mirusi, – atsakau.

– Oho, *spoilini*.

– Kodėl žmogus kraustosi iš čia ten, kur įdomiausia lan-kytina vieta yra Kanados bulvių muziejus? Mirčiau iš nuobo-dulio.

Libė atsidūsta.

– Šiuo metu mielai panuobodžiaučiau.

Žvilgtelėjusi į ją, negaliu atsigrožėti: jos plaukai vis dar tobuli, skruostai žaviai paraudę, bet pastebėjau naujų detalių, kurias buvau praleidusi.

Nusvirę lūpų kampučiai, kiek pavytę skruostai. Atrodo senstelėjusi.

– Atleisk, – atsiprašo ji, rodos, pati savęs. – Nenoriu būti apgailėtina nusivylusi mama, tiesiog... Labai reikia išsimiegoti.

Jau suku galvą, kaip galėčiau padėti. Brendano ir Libės nuolatinis rūpestis yra pinigai, bet jie jau daugelį metų nepriima pagalbos, todėl turiu būti kūrybinga norėdama juos paremti.

Skambutis, dėl kurio ji arba susierzino, arba ne, buvo gimtadienio dovana-Trojos arklys. „Klientas“ „atšaukė“ „kelionę“, o „pinigai už kambarį „St. Regis“ viešbutyje negrąžinami“, tad buvo „logiška“ ten surengti merginų pižamų vakarėlį vidury savaitės.

– Nesi apgailėtina. – Spusteliu ranką. – Tu supermama. Gražuolė su kombinezonu Bruklino turguje, nešina savo penkiais šimtais vaikų, milžiniška laukinių gėlių puokštė ir krepšiu didžiulių pomidorų. Pavargti nedraudžiama, Libe.

Ji pašnairuoja į mane.

– Kada pastarąjį kartą skaičiavai mano vaikus? Nes turiu tik du.

– Nesijausk siaubinga mama, – baksteliu jai į pilvą, – bet yra dar vienas.

– Gerai, du su puse. – Jos akys atsargiai grįžta prie manęs. – Kaip jautiesi po išsiskyrimo?

– Susitikinėjome tik keturis mėnesius, nieko rimto.

– Visi tavo santykiai *rimti*, – rėžia Libė. – Jei su kuo nors vakarieniauji trečią kartą, vadinasi, jis jau atitinka kokius penkis šimtus skirtingų kriterijų. Nieko čia atsitiktinio, jei žinai kito žmogaus kraujo grupę.

– *Nežinau* savo vaikinų kraujo grupės, – ginuosi. – Man iš jų tereikia kredito istorijos, psichologinio įvertinimo ir kraujo priesaikos.

Kikendama Libė atlošia galvą. Kaip visada, sesės juokas – tarsi serotonino dozė man į širdį. O gal į smegenis? Tikriausiai į smegenis – serotoninas širdyje nepadėtų. Svarbiausia, kad Libės juokas priverčia mane jaustis taip, lyg visas pasaulis gulėtų man po kojomis, tarsi visiškai kontroliuočiau situaciją.

Galbūt aš narcizė arba paprasta trisdešimt dvejų metų moteris, prisimenanti tas savaites, kai negalėjau išvilioti savo sielvartaujančios sesers iš lovos.

– Ei. – Libė stabteli supratusi, kur esam ir link kur nejuočia einame. – Žiūrėk.

Jei mums užrištų akis ir iš aukštai išmestų į šį miestą, tikriausiai čia ir atsidurtume: ilgesingai žvelgiam į „Frimen knygyną“ Vest Vilidže, virš kurio gyvenome. Butukas, kuriame su mama sukiojomės po virtuvę, traukdamos „The Supremes“ dainą „Baby Love“ su virtuviniais įrankiais vietoj mikrofonų. Vieta, kur ne vieną vakarą praleidome ant rožinės ir kreminės spalvų sofos, žiūrėdamos Katharinos Hepburn filmus su krūva nesveiko maisto ant staliuko, kurį mama rado gatvėje, – tereikėjo vieną sulūžusią koją pakeisti knygų kietais viršeliais krūva.

Knygose ir filmuose tokios veikėjos kaip aš visada gyvena loftuose cementinėmis grindimis su blankiu moderniu menu ir metro aukščio vazomis, kažkodėl prikištomis kreivų juodų šakelių.

Tačiau tikrame gyvenime dabartinį butą pasirinkau, nes primena šį: senos medinės grindys ir švelnūs tapetai, viename kampe šnypščiantis radiatorius, sieninės knygų lentynos, prikimštos skaitytų knygų minkštais viršeliais. Gipsatūra tiek kartų perdažyta, kad nebeliko kontūrų, o siaurų, ilgų langų rėmus iškraipė laikas.

Šis knygynėlis ir butas virš jo yra mano mėgstamiausios vietos žemėje.

Net jei čia prieš dvylika metų griuvo mūsų gyvenimai.

– Dievulėliau! – Libė čiumpa man už rankos ir mosteli link knygyno vitrinos, kur puikuoja Dastės Filding hitas „Kartą gyvenime“ su nauju kino filmo viršeliu.

Ji išsitraukia telefoną.

– Reikia nufotografuoti!

Niekas kitas nemėgsta Dastės knygos labiau nei mano sė. O tai jau šį tą sako, nes per šešis mėnesius jų parduota milijonas. Pasak skaitytojų, tai metų knyga. „Gyveno kartą Uvė“ sukryžmintą su „Mažu gyvenimu“.

„Še tau, Čarli Lastra“, – pagalvoju, kaskart prisiminusi tuos lemtingus pietus arba praeidama pro uždaras jo biuro duris (kerštas dar saldesnis, kai jis pradėjo dirbti leidykloje, išleidusioje „Kartą gyvenime“, kur jam nuolatos primenama apie mano sėkmę).

Gerau jau, ištis dažnai galvoju: „Še tau, Čarli Lastra.“ Pirmas kartas, kai kolega privertė ją pamiršti profesionalumą, tikrai įsirėžė į atmintį.

– Šį filmą žiūrėsiu penkis šimtus kartų iš eilės, – taria Libė.

– Nepamiršk sauskelnių, – patariu.

– Nebūtina, – atsako. – Tiek verksiu, kad nereikės šlapintis.

– Nenučiuokiau, kad tu tokia išsimokslinusi, – pripažįstu.

– Paskutinįsyk skaitydama tiek verkiau, kad pasitempiau nugarą.

– Turėtum dažniau mankštintis.

– Kaip nemandagu. – Ji mosteli į savo pilvą ir toliau juda link sulčių baro. – Grįžkime prie tavo romantinio gyvenimo. Tau reikia vėl to imtis.

– Libe, – pradedu. – Suprantu, kad savo gyvenimo meilę sutikai dvidešimties, taigi niekad nesusitikinėjai su kitais. Bet įsivaizduok, kad trisdešimt procentų pasimatymų pasibigia faktu, kad vyriškis kitoje stalo pusėje turi pėdų, alkūnių ar kelio girnelių fetišą.

Mane ištiko šokas, kai svajoklė sesė pamilo devyneriais metais vyresnį buhalterį, kuris *labai* domisi traukiniais, bet Brendanas – patikimiausias vyras, kokį esu sutikusi, tad jau seniai supratau, kad, nepaisant visko, jie sukurti vienas kitam.

– Trisdešimt procentų?! – cypteli ji. – Kokias, po velnių, pasimatymų programėles naudoji?

– Normalias!

Kad viskas būtų aišku, *taip*, iškart paklausiu apie fetišus. Nebūna, kad trisdešimt procentų vyrų apie savo fetišus praneša po dvidešimties minučių, bet tai ir esmė. Paskutinį kartą, kai mano bosė Eimė grįžo namo su neištardyta moterimi, paaiškėjo, kad toji turi lėlių kambarį. Pilnas lentynas keraminių lėlių.

Ar nebūtų nejauku pamilti žmogų ir tik tada sužinoti, kad jis turi lėlių kambarį? Labai.

– Prisėskim sekundėlei, – kiek pridususi paprašo Libė, tad praleidžiam grupę vokiečių turistų ir prisėdam ant kavinės palangės.

– Viskas gerai? – klausiu. – Gal vandens?